

tages i den Form, den her ligger for os, for at gøre det muligt, at Danmark kan tiltræde Berner-Konventionen, naar man i øvrigt finder dette rigtigt. Artikel 7 i Berner-Konventionen gaar ikke nær saa vidt som § 15 i det foreliggende Forslag. Det hedder i den paagældende Artikel, at „i intet Tilfælde kan Forbudet mod Gengivelse udstrække sig til politiske Artikler eller Gengivelser af Dagshyeder og blandede Meddelelser“. Altsaa Berner-Konventionens Artikel 7 er langt liberalere, trækker ikke nær saa snævre Grænser for Gengivelsesfriheden som Bestemmelsen i det foreliggende Forslags § 15. Det samme gælder ogsaa med Hensyn til et andet, i praktisk Henseende ikke ubetydeligt Punkt. Efter Lovforslaget er det kun tilladt at benytte Stykker af andres Værker, naar det stik i „Samlinger til kirkeligt Brug eller til Skolebrug eller lignende elementære Undervisning“. Efter denne Bestemmelse vilde et Værk, som alle kende, og som har spillet en betydelig Rolle i Retning af at udbrede i Samfundets forskjellige Lag Kendskabet til nordisk Litteratur, nemlig Professorens B. Hansens Nordiske Digtere i det 19de Aarhundrede, være umuligt. Men naar man sammenholder Lovforslagets § 14 med den tilsvarende Bestemmelse i Berner-Konventionens Artikel 8, saa finder man, at denne ikke forbyder Udtag af andres Værker, selv om Samlingen ikke er bestemt til en saa snæver Brug som nævnt i Lovforslaget. I Berner-Konventionens Artikel 8 hedder det udtrykkelig, at „angaaende Berettigelsen til at gøre Udtag af litterære og kunstneriske Værker til Skrifter, som ere bestemte til Undervisningsbrug, eller som have en videnskabelig Karakter eller til Restomatier, er Afgørelsen forbeholdt Lovgivningen i de enkelte Unionslande“. Det er altsaa en fri Sag for den enkelte Stat, om den vil sætte Grænsen her snævrere eller videre. Jeg kan derfor ikke indse, at det er rigtigt, at man, som stik er i § 14, forbyder Monstrer-samlinger med Udtag af Forfatters Skrifter, naar Berner-Konventionen ikke gør det nødvendigt. — Foruden § 15 og den anførte Bestemmelse i § 14 er der en anden Paragraf i det foreliggende Lovforslag, som forekommer mig at være høist betvivelfuld, det er § 25, der omhandler Kunstnerretten. Denne Paragraf forbyder enhver som helst Gengivelse af et Kunstværk uden Kunstnerens Tilladelse, hvad enten Gengivelsen sker ved en mellemkommende kunstnerisk Virksomhed eller ad rent mekanisk eller kemisk Vej. Denne Bestemmelse gaar langt videre, end hvad der nu er gældende Ret. Det forbydes at gengive andres Kunstværker, paa hvilken Maade det end sker, og selv om Gengivelsen ikke

sker for Salgs Skyld eller i Afhændelsesøjemed. Den nugældende Lov gaar ikke nær saa vidt. Det er saaledes nu kun forbudt at gengive et Kunstværk, naar det stik til Salg, og selv under denne Forudsætning er ikke enhver Gengivelse forbudt, men kun visse Arter deraf. Det hedder saaledes i § 6 i Loven af 31te Marts 1864 om Eftergørelse af Kunstværker: „Fra Forbudet mod Eftergørelse af andres Kunstværker undtages: a) Gengivelse af Kunstværker i offentlige Kunstsamlinger, paa aaben Plads, saa og af Bygningers Ydersider med de derpaa anbragte kunstneriske Prydelser; b) kunstneriske Arbejders Benyttelse af Haandværkere og Fabrikanter som Forbilleder ved Forarbejdelse af Brugsgenstande eller til disse's Udførelse.“ Hvis den foreslaede § 25 faar Lovkraft, vil det stige, at det bliver forbudt og straffes, om nogen, naar vi en Gang faa en ny Rigsdagsbygning, tillader sig at tage Fotografier af den og uddeler disse paa et Vælgermøde, naar han ikke har Arkitektens Tilladelse dertil. Det vil ogsaa være Haandværkere forbudt at anbringe Gengivelser af offentlige Bygninger f. Eks. paa Kullegardiner, medmindre de paagældende Bygninger have opnaaet en vis Alder. At gengive Kunstværker, selv om de staa paa en offentlig Plads, vil ligeledes være forbudt. Og selv om Gengivelsen ikke er foregaaet i noget forretningsmæssigt Øjemed, er det alligevel forbudt og kan straffes. Hvis vi tænke os det Tilfælde, der dog kan indtræffe, at et Medlem af Rigsdagen faar en Hædersgave af nogle af sine Vælgere, en Gave, som er kunstnerisk uarbejdet, og han ønsker at gøre Kredens Vælgere bekendte med dette Kunstværks Udseende, og derfor tager eller lader tage et Fotografi af Hædersgaven, saa kan han ikke lade disse Fotografier uddele paa sine Vælgermøder, uden at han efter Lovforslaget gør sig skyldig i et strafbar Handling. Der synes dog ikke at være nogen Rimelighed i dette.

De Bestemmelser i Lovforslaget, jeg her har nævnt, særlig i §§ 15 og 25, vil jeg altsaa anbefale til en nærmere Overvejelse af det Udvalg, der bliver nedsat om Sagen, og af den højtærede Kultusminister. Jeg støtter ikke, at det er nødvendigt, at man ubetinget fastholder Lovforslaget i den foreliggende Form for at naa det Maal, der efterstræbes. Og skulde det være nødvendigt at fastholde den for at komme ind i Berner-Unionen, saa tillader jeg mig at mene, at Hensynet til vort eget Land er vigtigere end Hensynet til, at vore Forfattere kunne opnaa et — jeg antager meget beskedent — Honorar fra Udlandet. Jeg gentager, hvad